

Arrest

nr. 124 210 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 januari 2014 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en van de beslissing van 30 januari 2014 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf als student indient. Zij komt naar België op 18 augustus 2012. Aan de verzoekster wordt een verblijfskaart toegekend die geldig is tot en met 31 oktober 2013.

Op 6 januari 2014 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf als student in.

Op 15 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 18 februari 2014 ter kennis gebracht wordt.

Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de tweede bestreden beslissing die op 18 februari 2014 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 een inschrijvingsattest voorlegt voor studies aan de Faculteit voor Vergelijkende godsdienstwetenschappen en dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikelen 58 en 59 van de wet daar deze overheidsinstelling niet door de overheid erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt.

Overwegende dat betrokkene voor deze studies dan ook een machtiging dient te bekomen en hiervoor dient aan te tonen dat de studie aan voornoemde onderwijsinstelling een logisch vervolg vormt op eerder gevolgde studies;

Overwegende dat betrokkene in haar motivatiebrief onvoldoende aantoont dat er werkelijk een studiecontinuïteit bestaat tussen de opleiding gevolgd in Kameroen (Bachelor Engels), de studies Master of Science in Management aan de VUB en de huidige gekozen opleiding godsdienstwetenschappen;

Overwegende dat het inschrijvingsattest van de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen dan ook niet in aanmerking wordt genomen; wordt de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies aan de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen verworpen en dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar wordt betekend. ...“

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde S. I. A. , geboren te Buea op (...)1989, nationaliteit: Kameroen, verblijvende te (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

At1ikel 61, §2.1°: Betrokkene verlengt het verblijf na de studies en is niet meer in het bezit van een geldig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene om een verlenging te krijgen van zijn verblijf als student voor het academiejaar 2013-2014 geen inschrijvingsattest voorlegt van een instelling voor hoger onderwijs die voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980, maar een inschrijvingsattest voor een opleiding georganiseerd door een privé-instelling, de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen;

Overwegende dat betrokkene dan ook gemachtigd diende te worden voor studies aan deze privé-instelling maar dat deze aanvraag tot machtiging werd verworpen dd 15.01.2014;

Overwegende dat betrokkene dan ook niet voldoet aan de voorwaarden voor een verder verblijf als student;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31.10.2013;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster een schending aan van de artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien studenten overeenkomstig de Vw. een bijzondere categorie van vreemdelingen uitmaken; Dat in geval zij aan de door de wet opgelegde voorwaarden voldoen, zij het recht op verblijf hebben voor meer dan 3 maanden en dit teneinde hun studies te kunnen verwezenlijken;

Dat artikel 58 Vw. voorschrijft dat het attest van inschrijving in een onderwijsinstelling dient uit te gaan van een "door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling";

Dat in artikel 59 Vw. nogmaals wordt gesteld dat al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bevoegd zijn om het vereiste attest af te geven;

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de opleiding "Vergelijkende Godsdienstwetenschappen", afgekort FvG, niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in de artikelen 58, en 59 van de Vw;

Welnu, dat verzoekster van de FvG een attest van inschrijving als regelmatig studente verkreeg waarin het volgende vermeld staat:

"Ondergetekende, V. Christiaan, in zijn hoedanigheid van rector, bevestigt hiermee dat de genaamde A.S.I. geboren op (...)1989 te Buea (Cameroen), van Cameroense nationaliteit in de instelling met volledig dagonderwijs genaamd Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (FVG) - KB. (Ministerie van Justitie) d.d. 29 juni 1980, 17 februari 1989, 21 mei 1990 en het M.B. (Ministerie van Sociale Zaken) van 10 augustus 1993 inzake erkenning als onderwijsinstelling van het 3de niveau, samenwerkingsakkoord met de Vrije Universiteit Brussel (VUB) d.d. 8 december 2005 en 2de akkoord d.d. 14 december 2006 inzake artikel 8 §1, 6° van het structuurdecreet, werd ingeschreven voor het Academiejara 2013-2014 en dit op basis van haar studies Religion, Geography en History aan de Universiteit van Buea (Cameroen). Tevens werd vernoemde persoon ingeschreven aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB) - registratie nummer xxx.

De beknopte omschrijving van de cursussen met bronvermelding werd gepubliceerd in de officiële studiegids.

Een gelijkaardige studie in de vergelijkende godsdienstwetenschappen wordt in het land van herkomst niet georganiseerd, 22/10/2013 stempel";

Dat verzoekster oppert dat - gelet op de bovenvermelde door de overheid verleende erkenningen - er kan van uitgaan worden dat de FvG door de overheid is erkend overeenkomstig de artikelen 58 en 59 Vw.;

Dat noch artikel 58 Vw. noch artikel 59 Vw. duidelijk stellen over welke erkenning het eigenlijk dient te gaan en welke overheid tot erkenning overgaat;

Dat artikel 58 en 59 spreken van een "door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling";

Dat het woordje of duidelijk aangeeft dat de wet het niet heeft over cumulatieve voorwaarden;

Dat een onderwijsinstelling die niet georganiseerd is door de overheid maar wel erkend is onder de toepassing valt van artikelen 58 en 59 Vw.;

Dat verzoekster wenst op te merken dat er tussen het FvG en de VUB een samenwerkingsakkoord bestaat, en dat studenten van de FvG op de VUB lessen volgen samen met studenten van de VUB, er van dezelfde faciliteiten genieten, een studentenkaart krijgen opgemaakt door de VUB;

Dat de studenten voor deze vakken dan ook door de professoren van de VUB worden geëxamineerd;

Dat er geen betwisting kan over bestaan dat de VUB een erkende en gesubsidieerde onderwijsinstelling is;

Dat door toedoen van dit samenwerkingsakkoord het FvG - hetzij onrechtstreeks hetzij gedeeltelijk - gesubsidieerd wordt door de overheid evenals erdoor wordt gecontroleerd;

Aangezien de formele motiveringsplicht inhoudt dat het bestuur de deugdelijkheid van haar beslissing dient te veruitwendigen door deze uitdrukkelijk in haar beslissing op te nemen;

Welnu, dat in casu DVZ dit om de volgende redenen niet doet;

Dat in het attest van inschrijving als regelmatig studente tal van erkenningen door de overheid zijn opgenomen;

Dat de rechtsonderhorige aan de hand van de bestreden beslissing niet kan opmaken dat de beslissing op een deugdelijke manier werd genomen;

Dat DVZ zich beperkt tot het volgende "dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikelen 58 en 59 van de wet daar deze overheidsinstelling niet door de overheid erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt;

Dat het aan DVZ toekwam - in voorkomend geval - aan te tonen dat de in het attest van inschrijving opgenomen erkenningen niet dienstig zijn in toepassing van de artikelen 58 en 59 Vw.;

Dat aldus DVZ de formele motiveringsplicht schendt;"

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Faculteit van Godsdienstwetenschappen (FvG) op 20 april 2009 geschrapt werd uit het bevolkingsregister¹ (zie bijlage). Het Hogeronderwijsregister geeft een volledig overzicht van het erkende hoger onderwijs in Vlaanderen. In het geval van bachelor- en

masteropleidingen gaat het dan ook over geaccrediteerde, en dus door de Vlaamse overheid erkende, opleidingen.

1 <http://>

De FvG heeft gedurende een termijn van twee jaar echter geen enkele door NVAO geaccrediteerde of door NVAO als nieuw erkende opleiding kunnen aanbieden. De registratie van de Faculteit Vergelijkende Godsdienstwetenschappen vervalt daarom op basis van artikel 8 § 6 van het decreet van 4 april 2003 betreffende de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen. Dat artikel bepaalt dat "de registratie vervalt van rechtswege indien gedurende een termijn van twee jaar geen enkele geaccrediteerde of nieuwe opleiding aangeboden wordt".

De Faculteit Vergelijkende Godsdienstwetenschappen in Antwerpen heeft nooit door de bevoegde overheden erkende bachelor-, master- of doctoraatstitels en -diploma's mogen uitreiken. Het toch uitreiken van deze niet erkende titels en diploma's is trouwens strafbaar.

Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden waar zij stelt dat het FvG wel een door de overheid gesubsidieerde en gecontroleerde onderwijsinstelling zou zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, ook de formele motiveringsplicht genoemd, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij diende aan te tonen dat de in het attest van inschrijving opgenomen erkenningen niet dienstig zijn in toepassing van de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Artikel 58 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid."

Artikel 59 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Verzoekster stelt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet. De Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (FVG) is volgens verzoekster immers wel erkend door de overheid, waarvoor zij verwijst naar het inschrijvingsattest dat zij van de FVG verkreeg. Dit document verwijst naar koninklijke besluiten van 29 juni 1980, 17 februari 1989 en 21 mei 1990, naar het ministerieel besluit van 10 augustus 1993 inzake erkenning als onderwijsinstelling van het 3de niveau en naar een samenwerkingsakkoord met de Vrije Universiteit Brussel (VUB). Bovendien zou de FVG volgens verzoekster door de overheid erkend zijn en bestaat er tussen FVG en de VUB een samenwerkingsakkoord. Vervolgens voert de verzoekster ook aan dat studenten van de FVG op de VUB lessen volgen samen met studenten van de VUB, er van dezelfde faciliteiten genieten en een studentenkaart krijgen opgemaakt door de VUB en voor die vakken geëxamineerd worden door dezelfde professoren van de VUB. Door het samenwerkingsakkoord is het FVG hetzij onrechtstreeks hetzij gedeeltelijk door de overheid gesubsidieerd en gecontroleerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende als student aan de onderwijsinstelling 'Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen'. Artikel 58 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager in dit geval een attest van inschrijving moet voorleggen, dat in toepassing van artikel 59 van de vreemdelingenwet enkel kan afgegeven worden door “door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen”.

De Raad stelt vast dat het door de verzoekster voorgelegde attest van inschrijving vermeldt: “*erkend bij K.B.20.06.1980*”, waarbij verder wordt verwezen naar koninklijke besluiten van 20 juni 1980, 17 februari 1989 en 21 mei 1990, naar het ministerieel besluit van 10 augustus 1993 inzake erkenning als onderwijsinstelling van het 3de niveau en naar een samenwerkingsakkoord met de VUB.

Wat betreft de erkenning van het FVG verwijst de verwerende partij naar de schrapping van het FVG uit het hogeronderwijsregister op 20 april 2009. Zij zet uiteen dat de registratie van het FVG van rechtswege vervallen is omdat deze gedurende een termijn van twee jaren geen enkele geaccrediteerde of nieuwe opleiding aangeboden heeft. Het FVG heeft nooit een door de bevoegde overheden erkende bachelor-, master- of doctoraatstitels en –diploma's mogen uitreiken.

Bovendien wijst de Raad naar het arrest nr. 206.750 van 16 juli 2010 van de Raad van State, dat stelt: *“Overwegende dat de Vlaamse regering de Faculteit voor vergelijkende godsdienstwetenschappen in Antwerpen registreerde op 20 april 2007; dat het aldus een geregistreerde instelling betreft die viel onder de toepassing van de oude procedure; dat als gevolg van deze beslissing de FVG opleidingen aan de NVAO ter toetsing kon voorleggen; dat aan de registratie zelf geen andere rechten waren verbonden en het dus niet ging om een erkenning; dat de instelling gedurende een termijn van twee jaar geen enkele door de NVAO geaccrediteerde of door NVAO als nieuw erkende opleiding heeft kunnen aanbieden zodat de registratie verviel; dat de FVG trouwens op 20 april 2009 werd geschrapt uit het Hogeronderwijsregister;”*

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de Raad van State geoordeeld heeft dat de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen geen door de overheid erkende onderwijsinstelling is, in tegenstelling tot wat het inschrijvingsattest beweert. De redenering van de verwerende partij is correct.

De gemachtigde kon aldus in de bestreden beslissingen op goede gronden oordelen *"dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 van de wet daar zij niet door de overheid erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt"*. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Het loutere betoog als zouden de voorwaarden van artikel 59 van de vreemdelingenwet niet cumulatief zijn alsook de verwijzing naar het inschrijvingsbewijs en naar enkele oudere koninklijke besluiten en een ministerieel besluit, doen geen afbreuk aan dit motief. Evenmin de bewering dat studenten van de FvG op de VUB lessen volgen samen met studenten van de VUB, er van dezelfde faciliteiten genieten en een studentenkaart krijgen opgemaakt door de VUB en voor die vakken geëxamineerd worden door dezelfde professoren van de VUB. Het inschrijvingsattest werd niet afgeleverd door de VUB zoals door artikel 59 van de vreemdelingenwet wordt vereist.

Voorts toont de loutere bewering dat er een samenwerkingsakkoord bestaat tussen de VUB en FvG geenszins aan dat daardoor het FvG hetzij onrechtstreeks hetzij gedeeltelijk, gesubsidieerd wordt en/of gecontroleerd wordt door de overheid.

Verzoekster maakt geen schending van de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien dat in de hypothese dat de FvG niet erkend is overeenkomstig artikelen 58 en 59 Vw., op grond van artikel 9bis Vw. een "afwijking" wordt toegestaan aan een school die niet door de Gemeenschappen georganiseerd, erkend of gesubsidieerd is;

Dat hiervoor verwezen wordt naar : omzendbrief d.d. 1 september 2005; RvS 10 februari 2005, nr. 140.466 T.Vreemd. 2005, 162; RvV 1 april nr. 9462 - Luc DENYS, overzicht van het vreemdelingenrecht Dat de Raad in arrest nr. 106310 d.d. 3 juli 2013 stelt op pagina 7: "Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerster, opdat hij een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling die hier wil studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, rekening houdt met het gegeven of deze opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit";

Welnu, dat ten onrechte DVZ van oordeel is dat er in hoofde van verzoekster geen studiecontinuïteit is;

Dat verzoekende partij in haar thuisland een Bachelor of arts in English behaalde;

~

Dat de studie "Vergelijkende Godsdienstwetenschappen" hiermee duidelijk in het verlengde ligt,

Dat verzoekende partij op de VUB - gelet op haar vooropleiding - haar uiterste best heeft gedaan;

Dat DVZ zich akkoord heeft verklaard dat zij de opleiding Master in Management aan de VUB (+ voorbereidingsprogramma) volgde;

Dat inderdaad het sterk mathematisch karakter van de studie, de culturele aanpassing, en het overlijden van haar moeder een hinderpaal vormde, maar uit het administratief dossier blijkt dat haar resultaten op de VUB alles in acht genomen niet zo slecht waren (zie nota opgemaakt in het kader van de procedure voor de Raad voor Studievoortgangsbepalingen);

Dat de opleiding aan de FvG wel degelijk als een continuïteit gezien kan worden;

Dat het voor studenten uit Kameroen belangrijk is dat zij met een Europees diploma naar huis komen;

Dat het verwachtingspatroon aan het thuisfront zeer groot is en hun kansen op de arbeidsmarkt op belangrijke wijze stijgen als ze maar een Europees diploma kunnen tonen;

Dat de opleiding aan de FvG bovendien op tal van gebieden een voorzetting kan betekenen met haar opleiding in Kameroen en samen met de ervaring opgedaan aan de VUB, een meerwaarde kan zijn;

Dat aldus DVZ ten onrechte stelde dat er geen studiecontinuïteit bestaat tussen haar vooropleiding, haar studies aan de VUB en haar opleiding die zij momenteel volgt aan de FvG;

Aangezien het gelijkheidsbeginsel impliceert dat het bestuur, zij die in principe in dezelfde omstandigheden verkeren, gelijk dient te behandelen;

Welnu, dat aan de FvG studenten zitten - met een gelijkaardige situatie - op grond van artikel 9bis Vw. van DVZ een machtiging hebben verkregen tot verblijf van meer dan drie maanden;

Dat mevr. Y. B. N., geboren te Mbengwi op (...)1981, wel een verblijfsmachtiging kreeg;

Dat zij voorheen studeerde aan de "Antwerp Management School";

Dat er geen verschil is met verzoekende partij op dit vlak;

Dat gelijke toestanden ongelijk worden behandeld en dat de betreden beslissing bijgevolg het gelijkheidsbeginsel schendt;

Dat DVZ in een gelijkaardig geval alleszins van oordeel was van het feit dat er een logisch gevolg was met haar vooropleiding;"

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich beperkt tot een loutere verklaring doch de studiecontinuïteit niet of onvoldoende aantoont.

Verzoekster verwijst naar een identieke situatie die zou bestaan met mevrouw Yvonne B. N, die wel, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verblijfsmachtiging zou hebben gekregen om aan de FvG te studeren.

Zij beperkt zich echter weer tot loutere verklaringen zonder aan te tonen in welke mate haar situatie identiek zou zijn met die van mevrouw Yvonne B. N.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de gemachtigde van de minister, in casu, beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. De verzoekster voert aan dat er in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan haar een afwijking kan toegestaan worden waarbij het gelijkheidsbeginsel dient in acht genomen te worden. Zij bekritiseert daarbij het motief van de eerste bestreden beslissing die stelt:

"Overwegende dat betrokkene in haar motivatiebrief onvoldoende aantoont dat er werkelijk een studiecontinuïteit bestaat tussen de opleiding gevolgd in Kameroen (Bachelor Engels), de studies Master of Science in Management aan de VUB en de huidige gekozen opleiding godsdienstwetenschappen;"

Volgens de verzoekster is de gemachtigde daarbij onterecht tot het besluit gekomen dat zij geen studiecontinuïteit aantoont tussen haar opleiding "Master in Management aan de VUB, en Bachelor of Arts in English (Kameroense opleiding) enerzijds en de nog te volgen opleiding in godsdienstwetenschappen anderzijds.

2.2.3.2. Het gegeven dat de wetgever enkel een uitdrukkelijke procedure heeft voorzien voor studenten ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, belet evenwel niet dat, zoals verweerder ook impliciet aangeeft in de eerste bestreden beslissing, verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf als student indient op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling verbiedt de minister of zijn gemachtigde niet om te onderzoeken of de inschrijving aan een onderwijsinstelling die door de overheid niet wordt georganiseerd, noch gesubsidieerd, noch erkend, de toekenning verantwoordt van een machtiging tot verblijf, onder voorbehoud, voor de bevoegde overheid, van de verplichting om haar beslissing te motiveren (*Parl. St. Senaat 1980-1981, nr. 521/2, p. 23*).

2.2.3.3. In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat verzoekster de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend omdat zij het bewijs niet levert dat de opleiding waarvoor zij is ingeschreven een logisch vervolg vormt op haar eerdere studies.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder, opdat hij een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling die hier wil studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, rekening houdt met het gegeven of deze opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit.

Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat er wel studiecontinuïteit is, dat deze studie wel degelijk een meerwaarde heeft en in Kameroen een Europees diploma belangrijk is en dat het opdoen van buitenlandse studie-ervaring in Europa haar arbeidskansen zou verhogen. Voorts geeft zij redenen aan ter verklaring van het niet slagen van de gevolgde opleiding aan de VUB. In concreto toont zij evenwel niet aan hoe de gekozen opleiding in de godsdienstwetenschappen redelijkerwijze kan aanzien worden als een continue verderzetting van haar eerdere opleidingen, al dan niet geslaagd.

Verzoekster geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt niet voldoende concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Bij gebreke aan het voorleggen van voldoende dossiergegevens kan de zaak waarnaar verzoekster verwijst geen schending van het gelijkheidsbeginsel aantonen. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien artikel 41 van het Europees Handvest het volgende recht behelst: “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”.

Dat dit artikel geldt voor “de instellingen, organen en instanties van de Unie”, maar krachtens de toelichting bij dit artikel is het recht op behoorlijk bestuur door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een “algemeen rechtsbeginsel” (Luc DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, 2012, 443);

Welnu, dat in casu, verzoekster niet werd gehoord alvorens het bestuur de beslissing nam d.d. 15 januari 2014;”

De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar artikel 41 §2, lid 1 van het Europees Handvest evenals naar rechtspraak van Uw Raad dienaangaande (eigen onderlijning):

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...).

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat “Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”. Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. Tevens moet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een beslissing waarbij ten aanzien van verzoekers een “nadelige individuele maatregel” wordt genomen. Het betreft hier slechts een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door verzoekers gevraagd voordeel te verlenen. Bovendien laten verzoekers na uiteen te zetten welke argumenten zij wensten aan te brengen in het kader van het ‘hoorrecht’ dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten wordt evenmin aangetoond.”(RvV nr. 117.480 van 23 januari 2014).

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3.2. Verzoekster verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben

(HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de bestreden beslissingen, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissingen hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest. Verzoekster concretiseert niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop.

Verzoekster verwijst ook naar de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Uit verzoeksters toelichting blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen. Zij beperkt zich tot een theoretisch betoog aangaande de schending van de hoorplicht, zonder duidelijk aan te geven welke informatie zij nog zou hebben toegevoegd aan de informatie die zij reeds had meegedeeld.

Deze onderdelen zijn ongegrond.

2.4. Waar verzoekster nog aanvoert:

*“2) beslissing d.d. 30 januari 2014 aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis):
Dat op basis van wat hier in het verzoekschrift vooraf gaat, DVZ artikel 61, 6 2, 1° en 2° schendt;
Dat verzoekende partij niet werd gehoord (vierde middel);
Dat verwezen wordt naar het tweede en derde middel;”*

volstaat enerzijds de vaststelling dat zij nalaat op voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze zij de artikelen 61 en 62 van de vreemdelingenwet geschonden acht, benevens de vaststelling dat geen der aangevoerde geschonden beginselen en/of bepalingen gegrond zijn bevonden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN